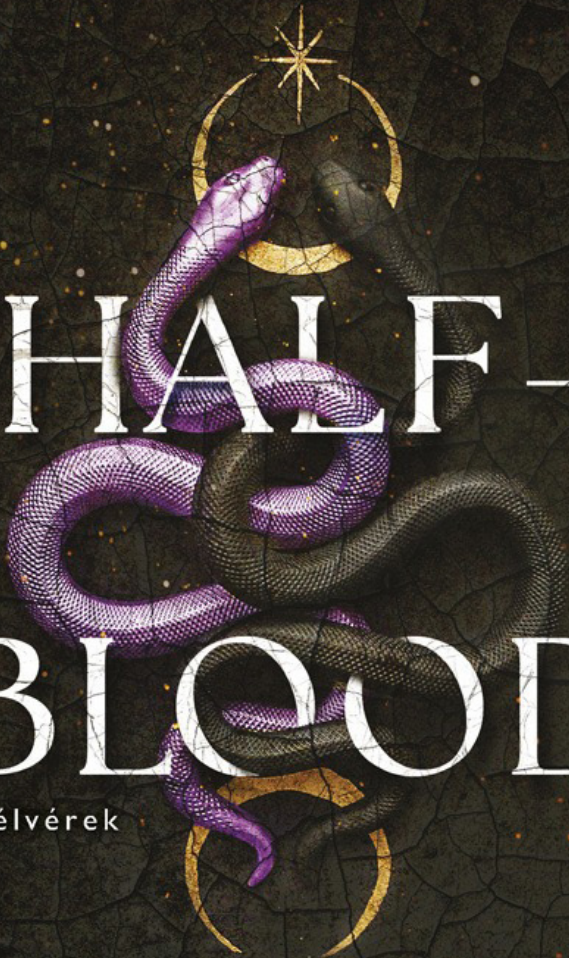

SZÖVETSÉG 0.5 ÉS 1.

HALF- BLOOD

félvérek

JENNIFER L.
ARMENTROUT

fine
selection

JENNIFER L.
ARMENTROUT

HALF- BLOOD

félvérek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

DAIMÓN

SZÖVETSÉG-KISREGÉNY

Kiejtési útmutató:

aether = éter

hematoi = hematoj

ELŐTTE

1. FEJEZET

MOLYIRTÓ- ÉS HALÁLSZAG ÁRADT BELŐLE.

Az előttem álló idős hematoi Miniszter úgy nézett ki, mint-ha az imént mászott volna ki egy kriptából, ahol az elmúlt kétszáz évet töltötte.

A bőre olyan ráncos és vékony volt, mint egy ősrégi pergamen, és minden egyes lélegzetvételénél biztosra vettem, hogy az lesz az utolsó. Soha nem találkoztam még senkivel, aki ennyire öreg lett volna, de persze akkor még csak hétéves voltam, és még a pizzásfiú is öskövületnek tűnt számomra.

A hátam mögött a tömeg mormogva fejezte ki nemtetszését – elfeledkeztem arról, hogy a hozzám hasonló egyszerű félvéreknek nem szabad a Miniszterek szemébe nézni. A félistenek tisztavérű utódai-ként a hematoiok hatalmas egóval bírtak.

Anyukámra néztem, aki mellettem állt az emelvényen. Ő is a hematoiok közé tartozott, de egyáltalán nem hasonlított rájuk. Zöld szeme könyörgött, hogy legyek együttműködő – tudta, hogy képes vagyok javíthatatlan, engedetlen kislányként viselkedni, és arra kért, hogy ebben a helyzetben ne tegyem.

Nem tudtam, miért van annyira megrémülve, elvégre én néztem farkasszemet ezzel a kriptaszökevénnel. És ha megúszom ezt a szárnalmas, hagyománynak csúfolt valamit anélkül, hogy életem hátralevő részében ennek a vén banyának az ágytálját kellene kiürítenem, az az istenekhez méltó csoda lenne, akik feltehetően mindannyiunkat árgus szemekkel figyeltek.

– Alexandria Andros? – A Miniszter hangja érdesen szólt, mint a nyers fán végighúzott smirgli. Csettintett a nyelvével. – Túl kicsi. A karja olyan vékony, akár az olajfák új hajtásai. – Lehajolt, hogy jobban szemügyre vegyen, félig-meddig arra számítottam, hogy rábukik az arcomra. – A szeme pedig olyan színű, mint a por, aligha nevezhető figyelemre méltónak. Alig van benne a hematoiók véréből. Ő a leghalandóbb azok közül, akiket ma láttunk.

A Miniszter szemének árnyalata a heves vihar előtti eget idézte.

Lila és kék keveréke, az öröksége jele. Minden hematoi szeme megdöbbentő színben játszott. A legtöbb félvéré is, de valamilyen oknál fogva már rég kifutott a kikötőből a „menő szemszín” hajó, amikor megszülettem.

A véleménynyilvánítások számomra végtelennek tűnő ideig folytatódtak, miközben én csak arra tudtam gondolni, hogy de elnyalnék egy fagyit, vagy szundítanék egyet.

Más Miniszterek is lejöttek, hogy szemügyre vegyenek, egymás között sutyorogva keringtek körülöttem. Folyton anyára siklott a tekintetem, aki megnyugtatóan mosolygott, jelezve, hogy ez mind normális, és jól, sőt, remekül teljesítek.

Legalábbis addig, amíg a vénasszony el nem kezdte csipkedni a csupasz bőrömet, de még hogy! Mióta az eszemet tudom, meggyűlt a bajom az érintésekkel. Úgy gondoltam, ha én nem nyúlok valakihez, akkor ő sem érhet hozzám. A vén szipirtyó azonban nyilvánvalóan nem értesült erről.

Kinyújtotta a kezét, csontos ujjával a ruhámon keresztül belecsípett a hasamba.

– Nincs rajta hús. Hogyan várhatjuk el tőle, hogy harcoljon és megvédjen minket? Nem méltó arra, hogy a Szövetségben képezzék ki, és az istenek gyermekei mellett szolgáljon.

Soha nem láttam még istent, de anya azt mondta, hogy mindig ott vannak velünk, folyton figyelnek. Pegazust és kimérát sem láttam még soha, de anya megesküdtött, hogy ők is léteznek. Hétévesen is nehezen hittem el ezeket a történeteket, megnyirbálták a bimbózó hitemet abban, hogy elfogadjam: az istenek még mindig törődnek azzal a világgal, amit a rájuk jellemző szorgos módon népesítettek be utódaikkal.

– Nem más, mint egy szánalmas, aprócska félvér – folytatta a vénasszony. – Azt mondom, küldjük a Gazdákhöz. Amúgy is szükségem van egy vécépucoló kislányra. – Aztán kegyetlen erővel megcsavarta az ujjait, mire sípcsonton rúgtam.

Soha nem felejttem el anya arcát – rettegés és a teljes pánik viaskodott rajta, készen arra, hogy a tanácstagok közé rohanjon, és kifaragjon közülük. Néhányan dühösen felhördültek, másokból mély nevetés szakadt ki.

– Van benne spiritusz! – jegyezte meg az egyik férfi Miniszter. Egy másik előrelépett.

– Jól megállja majd a helyét őrként, talán még őrzőként is.

A mai napig sincs fogalmam arról, hogyan bizonyítottam az érdememet azzal, hogy sípcsonton rúgtam a Minisztert. De sikerült. Nem mintha ez bármit is jelentett volna – időközben tizenhét lettem, és az elmúlt három évet távol töltöttem a hematoi világtól. A normális világban sem hagytam fel azzal, hogy ostobaságokat műveljek.

Valójában hajlamos voltam random hülyeségeket elkövetni. Azt hiszem, ez az egyik tehetségem.

– Megint azt csinálod, Alex. – Matt keze megszorította az enyémét.

Pislogtam, az arca lassan kitisztult előttem.

– Mit csinálok?

– Az a kifejezés van az arcodon. – A mellkasához húzott, karját a derekam köré fonta. – Mintha a világegyetem mélységein agyálnál. Mintha fejben ezer kilométerre lennél innen, valahol a felhők között, egy másik bolygón, vagy ilyesmi.

Matt Richardson a Greenpeace-hez akart csatlakozni, hogy megmentse a bálnákat. Ő volt a tipikus jóképű szomszéd srác, aki megesküdött, hogy nem eszik többé vörös húst.

Na, mindegy. Vele tettem épp kísérletet arra, hogy beolvadjak a halandók közé, és ő győzött meg arról is, hogy osonjak ki otthonról, és menjek el vele a tábortűzhöz a strandon egy csomó arccal, akiket alig ismertem.

Rossz ízlésem volt a fiúk terén.

Korábban plátói módon beleúgtam egy mélabús egyetemi oktatóba, aki verseket körmölt a tankönyvei hátuljára, és úgy fésülte koromfeketére festett haját, hogy eltakarja a mogyoróbarna szemét. Írt egy dalt rólam. Kinevettem, így a kapcsolatunk még azelőtt véget ért, hogy elkezdődött volna.

Az azt megelőző év volt valószínűleg a legkínosabb – akkor jött az iskolai focicsapat világozzőke hajú, égszínkék szemű kapitánya. Hónapok teltek el anélkül, hogy elhangzott volna köztünk más a „szia” és a „van egy ceruzád?”-on kívül, mire végül egy bulin összefutottunk. Beszélgettünk. Megcsókolt és megfogdosta a mellemet, miközben olcsó sör szagát árasztotta. Akkorát húztam be neki, hogy eltört az állkapcsa. Anyával ezután másik városba költöztünk, miközben hosszú litániát tartott arról, hogy ne üssek teljes erőmből, elvégre egy normális lány nem tud ekkorát ütni.

A normális lányok sem akarták, hogy bárki a mellüket taperolja, ezért teljes mértékben meg voltam győződve arról, hogy ha be tudnának vinni egy olyan jobbhorgot, mint én, akkor megtennék.

Mattre mosolyogtam.

– Nem agyalok semmin.

– Egyáltalán nem? – Matt lehajtotta a fejét. Szőke haja az arcomat csiklandozta. Hála az isteneknek, hogy már túljutott a „raszát akarok” szakaszon az életében. – Semmi sem jár abban a csinos fedjedben?

Valami azért igen, de nem az, amit Matt remélt. Miközben a zöld szemébe néztem, eszembe jutott a legelső plátói szerelmem – a tabunak számító, idősebb fiú, akinek olyan színű volt a szeme, mint a viharok –, akivel annyira nem voltunk egy súlycsoportban, hogy akár egy másik fajhoz is tartozhatott volna.

És gyakorlatilag, azt hiszem, valóban oda is tartozott.

Legszívesebben még most is arcon rúgtam volna magam ezért. Olyan voltam, mint egy romantikus regény két lábon járó szereplője, aki elhitte, hogy a szerelem mindent legyőz, meg hasonló baromságok. Na, persze! Az én világomban a szerelem általában azzal végződött, hogy valakire rámondták, hogy „megátkozlak!”, majd az illető szánalmas virágként töltötte élete hátralevő részét.

Az istenek és gyermekeik ilyen kicsinyesek tudtak lenni.

Néha eltöprengtem, hogy anya talán megérezte a tisztavérű fiú iránti sarjadó megszállottságomat, ezért rángatta ki a boldog kislányát az egyetlen világból, amit ismertem – az egyetlen világból, ahová igazán tartoztam.

A tisztavérűek hatalmas tabunak számítottak az olyan félvérek számára, mint én.

– Alex? – Matt szája végigsiklott az arcomon, csigalassúsággal haladt az ajkam felé.

– Hát, talán mégis. – Lábujjhegyre álltam, két karommal átöleltem a nyakát. – Kitalálod, mire gondolok most?

– Arra, hogy bárcsak ne hagytad volna ott a cipődet a tűznél? Mert én igen. Nagyon hideg a homok. A globális felmelegedés totál szívás.

– Nem erre gondoltam.

Összeráncolta a homlokát.

– Ugye nem a törtéórán jár az eszed? Az elég unalmas lenne, Alex. Elhúzódtam tőle, és felsóhajtottam.

– Hagyjuk, Matt.

Nevetve kinyújtotta a kezét, és újra átkarolt.

– Csak vicceltem.

Kételkedtem benne, de hagytam, hogy lehajoljon hozzám. A szája meleg és száraz volt – ez a legtöbb, amit egy lány elvárhat egy tizenhét éves fiútól. De hogy őszinte legyek, Matt nagyon jól csókolt. Az ajkai lassan mozogtak az enyémen, és amikor szétnyitotta őket, nem vágtam hasba vagy ilyesmi. Viszonoztam a csókot.

Matt keze a csípőmre siklott, majd óvatosan a homokba fektetett, egyik karjával megtámaszkodott fölöttem, miközben csókokat hintett az államra és a nyakamra. Felnéztem a sötét égre, amelyet ragyogó csillagok és néhány felhő tarkított. Gyönyörű éjszaka – egy normális éjszaka, döbbsentem rá. Volt benne valami romantikus, ahogy Matt az arcomat babusgatta, amikor a szája visszatért az enyémmhez, és a nevemet suttogta, mintha valami rejtély lennék, amit soha nem fog tudni megfejteni.

Melegség és kellemes érzés járt át, nem az a fajta izgalom, hogy „tép le rólam a ruhát, és dugj meg”, de ez sem volt rossz. Hozzá tudnék szokni. Különösen akkor, amikor lehunytam a szemem, és elképzeltem, hogy Matt szeme szürkévé válik, a haja pedig sokkal-sokkal sötétebb lesz.

Aztán a keze becsúszott a nyári ruhám alá.

A szemem felpattant, és gyorsan lenyúltam, hogy kihúzzam a kezét a lábam közül.

– Matt!

– Mi van? – Felemelte a fejét, sötétzöld szeme rám szegeződött. – Miért állítottál le?

Miért állítottam le? Hirtelen úgy éreztem magam, mint valami Erény hercegnő, aki a szüzességét védelmezi a csökönyös fiúktól. *Miért?* A válasz elég gyorsan eszembe jutott. Nem akartam egy strandon elveszíteni a szüzességemet, ahol a homok láthatatlan helyekre is bejuthat. Máris úgy éreztem, mintha a lábam egy alapos hámlasztáson esett volna át.

De ennél többről volt szó. Valójában nem voltam jelen Matt mellett, mert szürke szemmel és sötét hajjal képzeltem el, és azt akartam, hogy valaki más legyen.

Valaki, akit soha többé nem láthatok... és aki soha nem lehet az enyém.

2. FEJEZET

– **A**LEX? – Matt az orrával egy pontot cirógatott a nyakamon. –
Mi a baj?

Csak egy kicsit kellett megfeszítenem az izmainkat, hogy legördítssem magamról, majd felültem.

Megigazítottam a ruhám felső részét, közben hálát adtam azért, hogy sötét van.

– Sajnálom. Most nem vagyok olyan hangulatban.

Matt elterülve maradt mellettem, és az égre bámult, ahogy én is néhány pillanattal korábban.

– Rosszul... rosszul csináltam valamit?

A gyomrom összeszorult, és furcsa érzés fogott el. Matt igazán kedves srác volt. Odafordultam hozzá, és megragadtam a kezét. Öszszefűztem az ujjainkat, ahogy szerettem.

– Nem. Egyáltalán nem.

Kiszabadította a kezét, és megdörzsölte a szemöldökét.

– Folyton ezt csinálod.

Összeráncoltam a homlokomat. Tényleg?

– Nem csak erről van szó. – Matt felült, hosszú karját a behajlított térdére tette. – Úgy érzem, nem ismerlek, Alex. Mármint, igazán. És mióta is járunk már?

– Két hónapja. – Reméltem, hogy nem tévedek. Aztán hülyének éreztem magam, amiért csak találgattam. Istenek, ha így folytatom, szörnyű ember lesz belőlem.

Kis mosoly jelent meg az ajkán.

– Te mindent tudsz rólam. Hogy hány éves voltam, amikor először jutottam be egy klubba. Hová akarok menni egyetemre. Milyen ételeket utálok, és ki nem állhatom a szénsavas italokat. Mikor tört el először a csontom...

– Amikor leestél a gördeszkádról – feleltem. Jó érzéssel töltött el, hogy emlékeztem rá.

Matt halkán felnevetett.

– Igen, így van. Én viszont semmit sem tudok rólad.

Meglöktem a vállammal.

– Ez nem igaz.

– Dehogynem. – Rám pillantott, és a mosoly lehervadt az arcáról.

– Soha nem beszélsz magadról.

Oké, igaza volt, de nem mintha bármit is elárulhattam volna neki. Elképzeltem magam, ahogy azt mondom: *Tudod, mi a helyzet? Láttad már A titánok harca című filmet, vagy olvastál görög mitológiát? Hát, azok az istenek valódiak, és én valamilyen módon az ő leszármazottjuk vagyok. Mint egy mostohagyerek, akit senki sem akar a magáénak vallani.*

Ó, és három évvel ezelőttig soha nem jártam a halandók között. Ettől még lehetünk barátok?

Na, ez tuti nem fog megtörténni.

Úgyhogy megvontam a vállam, és így válaszoltam:

– Nincs igazán mit mesélnem. Elég unalmas vagyok.

Matt felsóhajtott.

– Még azt sem tudom, honnan jöttél.

– Texasból költöztem ide. Már mondtam. – A szél folyamatosan az arcomba és Matt vállára fújta a hajamat. Megérett a hajvágás. – Ez nem nagy titok.

– De ott is születted?

Elfordítottam a tekintetem, és az óceánra néztem. A víz olyan sötét volt, hogy lilának és barátságatlannak tűnt. Elszakítottam róla a szemem, és végigpillantottam a parton.

Két sétáló alak tűnt fel, egyértelműen férfiak.

– Nem – válaszoltam végül.

– Akkor hol születted?

Enyhe bosszúságot éreztem, miközben a parton közeledő srácokra koncentráltam, akik összehúzták magukat, amikor a szél felélénkült, és hideg vízpermettel szórta meg őket. Vihar közeledett.

– Alex? – Matt felállt, és megrázta a fejét. – Látod? Még azt sem tudod megmondani, hol születted. Mégis mire véljem ezt?

Anyá úgy gondolta, minél kevesebben tudnak rólunk, annál jobb. Hihetetlenül paranoiás volt, attól rettegett, hogy ha valaki túl sokat tud rólunk, akkor a Szövetség ránk fog találni. De ez tényleg olyan rossz dolog? Én valahogy azt akartam, hogy megtaláljanak, és véget érjen ez az örület.

Matt egyre növekvő csalódottsággal a hajába túrt.

– Azt hiszem, visszamegyek a többiekhez.

Figyeltem, ahogy sarkon fordul, majd talpra kecmeregtem.

– Várj! – Felhúzott szemöldökkel megfordult.

Nagy levegőt vettem, majd még egyet.

– Egy hülve szigeten születtem, amiről senki sem hallott. Észak-Karolina partjainál van.

Meglepetés futott át az arcán, és tett felém egy lépést.

– Melyik szigeten?

– Biztosra veszem, hogy még sosem hallottál róla. – Karba fontam a kezem, miközben végigfutott rajtam a libabőr. – Bald Head Island közelében van.

Széles mosoly terült el az arcán, és tudtam, hogy a szeme körül összeráncolódik a bőr, ahogy mindig, ha valami miatt rendkívül boldog.

– Olyan nehéz volt?

– Igen. – Lebiggyesztettem az ajkam, majd elmosolyodtam, mert Matt mosolya ragályos volt, olyan mosoly, ami a legjobb barátomra emlékeztetett, akit évek óta nem láttam. Talán ezért vonzódtam Matthez. Ahogy azon tűnődtem, mit csinálhat most a régi csínytársam, lassan lehervadt a vigyor az arcomról.

Matt a karomra tette a kezét, és lassan széthúzta őket.

– Vissza akarsz menni? – A tengerpart felé biccentett, ahol a kölykök a tábortűz körül gyűltek össze. – Vagy itt akarsz maradni...?

Hagyta, hogy én döntssek, de tudtam, mi jár a fejében. Itt maradni, még egy kicsit csókolózni, még egy kicsit felejteni. Nem tűnt rossz ötletnek. Felé hajoltam. A válla felett újra kiszúrtam a két fiút.

Már majdnem odaértek hozzánk, és amikor felismertem őket, fel-sóhajtottam.

– Társaságunk van – mondtam, és hátraleptem.

Matt a válla felett hátrapillantott a két fiúra.

– Remek. Ren és Stimpy.

Kuncogtam, mert a régi rajzfilm karakterei pontosan jellemezték a két srácot. Mindössze néhány alkalommal találkoztam a szörnyű párossal, de nem voltam hajlandó megjegyezni a valódi nevüket.

Ren magas és langaléta volt, sötétbarna hajára annyi zselét kent, hogy a legtöbb államban veszélyes fegyvernek minősítették volna.

Stimpy volt az alacsonyabb és szélesebb kettejük közül, a fejét kopaszra borotválta, a testfelépítése pedig mint egy mozdony. Arról voltak híresek, hogy bárhová mentek, bajt keverték, különösen Stimpy a maga megkérdőjelezhető súlyemelő programjával. Két évvel voltak idősebbek nálunk, még azelőtt végeztek Matt középiskolájában, hogy én Floridába érkeztem. De továbbra is a fiatalabbakkal lógtak, kétségtelenül azért, hogy a befolyásolható lányokat hajkurásszák. Rossz hírük volt.

Még a halvány holdfényben is látszott, hogy a bőrük „egészséges” narancssárga árnyalatú. Túlságosan széles mosolyuk szemérmetlenül fehér volt. Az alacsonyabbik valamit suttogott, majd ökölpacsiztak.

Nem csoda, hogy nem kedveltem őket.

– Hé! – kiáltott Ren, amikor a páros lassított a léptein. – Haver, mi a pálya?

Matt a cargo nadrágja zsebébe dugta a kezét.

– Semmi különös, és nálatok?

Ren Stimpyre pillantott, majd vissza Mattre. A srác neonrózsaszín pólója úgy nézett ki, mintha ráfestették volna a vézna testére, legalább három számmal kisebb volt.

– Csak lazulunk. Később végigjárjuk a klubokat. – Ren most először nézett rám, a tekintete végigsiklott a ruhámon és a lábamon.

Elfogott a hányinger.

– Már láttalak párszor – mondta Ren, előre-hátra biccentve a fejét. Azon tűnődtem, hogy ez valami furcsa párzási tánc lehet. – Hogy hívnak, édesem?

– Alexnek hívják – válaszolta a kétes kinézetű Stimpy. – Fiúnév. Azt jelenti, hogy az emberek védelmezője.

Majdnem felnyögtem, de gyorsan visszafojtottam.

– Anyám fiút akart.

Ren zavartan nézett rám.

– Valójában az Alexandria rövidítése – magyarázta Matt. – Csak szereti, ha Alexnek szólítják.

Mattre vigyorogtam, de ő a két fiút figyelte. Az állán megfeszült egy izom.

– Kösz a magyarázatot, haver. – Stimpy karba fonta a hatalmas kezét, miközben Mattet fixírozta.

Stimpy pillantását látva közelebb húzódtam Matthez.

Ren, aki még mindig a lábamat bámulta, olyan hangot adott ki, ami valahol a morgás és a nyögés között volt.

– A francba, kislány. Az apád tolvaj?

– Tessék? – Soha nem találkoztam az apámmal. Talán az volt. Csak annyit tudtam, hogy halandó. Remélhetőleg nem olyan, mint ez a két seggfej.

Ren mosolyogva feszítette meg a nem létező izmait.

– Akkor ki lopta el azokat a gyémántokat, és tette őket a szemedbe?

– Tyűha! – Pislogtam, és Matt felé fordultam. – Te miért nem mondasz nekem soha ilyen romantikus dolgokat, Matt? Vérgyok sértve.

Matt nem mosolygott, pedig arra számítottam. A tekintete a két srác között cikázott, és láttam, hogy a keze ökölbe szorul a zsebében. A szemében volt valami él, az ajkait keskeny vonallá préselte. A jókedvem egy pillanat alatt elillant. *Félt?*

A karjáért nyúltam.

– Gyere, menjünk vissza a többiekhez!

– Várjatok! – Stimpy olyan erővel csapott Matt vállára, hogy az néhány lépéssel hátrébb tántorodott. – Elég udvariatlan tőletek, hogy csak így leléptek.

Forróság futott végig a gerincemen, és szétterjedt a bőrömön.

Az izmaim megfeszültek a várakozástól.

– Vedd le róla a kezedet! – figyelmeztettem halkán.

Meglepetésében Stimpý leengedte a kezét, és rám bámult.

Aztán elmosolyodott.

– Ez a csaj aztán szeret parancsolgatni.

– Alex – sziszegte Matt, és tágra nyílt szemmel rám meredt. –

Nincs gond. Ne csinálj belőle nagy ügyet!

Még nem látta, milyen az, amikor nagy ügyet csinállok valamiből.

– A név kötelez – nevetett Ren. – Miért nem megyünk bulizni? Ismerek egy kidobót a Zeróban, aki be tud minket juttatni. Mind jól érezhetnénk magunkat – mondta, aztán felém nyúlt.

Talán játékosnak szánta a mozdulatot, de elszámította magát. Továbbra sem szerettem, ha akaratom ellenére hozzám érnek. Elkaptam a karját.

– Anyád kertész volt? – kérdeztem ártatlanul.

– Tessék? – Ren szája kissé elnyílt.

– Mert egy ilyen arcnak, mint a tiéd, a földben a helye.

Hátracsavartam a karját. Megdöbbenés futott át a vonásain. A tekintetünk egy pillanatra összekapcsolódott, és láttam, hogy fogalma sincs, miként kerültem ilyen gyorsan fölénybe.

Három éve nem verekedtem senkivel, de a rég nem használt izmaim felébredtek, és az agyam mintha kikapcsolt volna. Lebuktam a karja alá, és miközben magammal rántottam, a talpammal térden rúgtam.

A következő pillanatban Ren arccal a homokban landolt.

3. FEJEZET

RÁNÉZTEM A HOMOKBAN ELTERÜLT, széttárt karral és lábbal fekvő srácra, és rájöttem, valahogy hiányzott a verekedés, különösen az adrenalinlöket és az a „de rohadt király vagyok!” érzés, ami akkor járt át, ha valakit sikerül padlóra küldenem. Viszont a halandókkal nem olyan harcolni, mint a saját fajtámmal, vagy azokkal, akik legyőzésére egykor edzettem. Ez gyerekjáték volt. Ha ő is ugyanúgy félvér lett volna, mint én, akkor lehet, hogy az én szám lenne most tele homokkal, ami elég szánalmas látvány.

– Jézusom! – suttogetta Matt, és hátraugrott.

Felnéztem, arra számítva, hogy a megdöbbenés és az ámulat keverékét látom majd rajta, talán még egy felemelt hüvelykujjat is mutat. De *semmit* sem kaptam tőle. A Szövetségben megtapsoltak volna. Folyton elfelejtettem, hogy már nem a Szövetségben vagyok.

Stimpy döbbs pillantása a barátjáról rám vándorolt, és gyorsan haraggá változott.

– Úgy viselkedsz, mint egy férfi? Akkor ajánlom, hogy úgy is állj, mint egy férfi, te ribanc!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Ó! – mosolyodtam el, miközben teljes testemmel felé fordultam. – Ne fogd vissza magad. – A szemmel látható testtömegében bízva Stimpy felém rohant.

De őt nem képezték ki a harcra hétéves korától kezdve, és nem rendelkezett az én szó szerint istenadta erőmmel és gyorsaságommal. Húsos öklét az arcom felé lendítette, én pedig megfordultam, meglendítettem a lábam, és meztelen lábfejemet a gyomrába nyomtam. A srác kétrét görnyedt, és kinyújtotta a kezét, hogy megpróbálja megragadni a karomat. Közelebb léptem, elkaptam a felkarját, és lefelé húztam, miközben felfelé lendítettem a lábam. Az állkapcsa lepattant a térdemről, én pedig elengedtem, és néztem, ahogy egy nyögéssel a homokba roskad.

Ren homokot köpködve tápászkodott fel. Megingott, majd megpróbált behúzni nekem egyet. Nagyon mellément, ezért könnyedén ki tudtam térni előle. Akár mozdulatlanul is állhattam volna, akkor sem tudott volna eltalálni, de engem már elkapott a gépszíj.

Megfogtam az öklét, és lecsúsztottam a kezem a karján.

– Nem szép dolog lányokat megütni – mondtam, majd megfordultam, és a lendületét kihasználva kibillentettem az egyensúlyából.

Átrepült a vállam felett, és ismét arccal előre a homokba zuhant.

Stimpy talpra húzta magát, és odatántorgott a földön fekvő barátjához.

– Gyerünk, haver! Állj fel!

– Segítsek? – kérdeztem bűbájos mosollyal.

Végigbotladoztak a parton, miközben folyamatosan hátrafelé tekintettek, mintha attól tartanának, hogy a hátukra ugrom. Magamban mosolyogva figyeltem őket, amíg el nem tűntek a kis öböl után.

Visszafordultam Matthez, a szél belekapott a hajamba. Évek óta először éreztem úgy, hogy élek. *Még mindig képes vagyok szétrúgni mások seggét. Még ennyi idő után is meg tudom csinálni.* Az izgatottságom